

BUTLLETÍ DEL SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA

SEPTEMBRE DE 1923

ANY IV — NÚM. 40

Direcció i Administració: Santa Anna, 26, 28 i 30, 1.er — BARCELONA

El SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA persegueix el major ennobliment de la funció social encomanada a la classe mèdica, defensant els interessos morals i materials dels metges residents a Catalunya, i protegint als associats i llurs famílies per medi d'institucions de Previsió i Cooperació.

ELS HONORARIS MÈDICS

En l'estat present de nostra organització social, les coses tenen un valor efectiu o representatiu, al que deuen subjectar-se dintre d'una variació dependent de les circumstàncies de cada cas els que pretenen ésser estimats amb la consideració d'una honorable personalitat. Es clar que el valor dels serveis depenen més que de sí mateixos, de la persona o entitat a qui es presten, però és així mateix cert que'ls límits de la valoració estan marcats per condicions especials de temps, lloc, significació social de qui presta o reb el servei, considerant-se en un cas com us d'un dret i col·locant-se en altres en el camp de l'abús, sempre reproable i mereixedor de severíssim calificatiu. Per a l'assedegat, un vas d'aigua val tot quant se li exigeix, però cobrar-ni cinc duros, significa un abús pròxim a la explotació sempre censurable, mereixedora del calificatiu més dur.

La naturalesa dels serveis mèdics exigeix una amplitud considerable en sa justipreciació monetària car no poguent el metge negar-se a prestar-los a qui no posseeixi mitjans de pagar-los en diner, deu poguer augmentar el seu import an aquells que per llur posició social i monetària es troben en condicions de compensar els seus nombre de serveis gràtuits que presta diàriament.

En l'ànim de tot hom es troba la justícia que representa el que'ls rics paguin como a tals i els pobres siguin considerats com a pobres, però en la pràctica trobem constantment aquest darrers, que bé voldrien correspondre'ns com a rics, però que desgraciadament no ho són, i en canvi són molt pocs els que essent-ho es manifesten com a tals, i encara en mantes ocasions disfruegen el seu estat per a poguer ésser inclosos en la categoria dels primers. Entre els varis cassos que de nostra pràctica recor-

dem vaig a esmentar els següents per a que es vegi fins on arriba en ocasions la pobresa d'esperit associada a la riquesa material: vé a casa meua una senyora pobrement vestida, el cap amb una mantellina negra descolorida, i després de visitada i sabent que devia ésser operada, fa preu de la operació, la regateja i al donar la filiació, dona el seu nom, no esmentant el del seu marit; quan passats tres dies vaig anar a casa seva per a veure si l'habitació en què vivia permetia fer-hi la operació, car la malalta volia que es fés a casa seva i no en el sanatori, em vaig trobar que vivia en un grandió pis amoblat com un palau i que era la esposa d'un senyor que havia heretat feia poc, més de 25 milions de pessetes. Un altre cas: fa poc m'he assabentat de que la senyora d'un multimillonari asturià que vaig operar fa tres o quatre anys, quan va venir a la meua consulta va deixar l'automòbil en un carrer proper al meu a fi de que no pogués donar-me compte, si la veia jo o algú dels meus criats baixar del seu auto, de qui es tractava i així tatxar la operació en relació amb la modestíssima indumentària que gastava. Altres molts cassos podria esmentar de la mateixa naturalesa que serveixen per a demostrar la facilitat amb que pot ésser enganyat el metge quan tracta de posar el seus honoraris en relació amb la posició social dels clients.

Però aquest abús de certa classe de públic, no vol dir de cap manera que'l metge estigui autoritzat per a abusar de la seva situació quan se li presenta la ocasió de tractar amb una família de bona posició que s'ha presentat noblement tal com és, sense amagar ni el seu estat ni disminuir l'alt concepte en què té al metge els auxilis del qual sol·licita. Mai l'abús de uns pot justificar igual acció en els altres, i advocant pel manteniment dels límits de la honradesa